

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 30 Marec 2010 15:39

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

7. del

KLJUČAVNICA

- 1.del - [TUKAJ](#)
- 2.del - [TUKAJ](#)
- 3.del - [TUKAJ](#)
- 4.del - [TUKAJ](#) 5.del - [TUKAJ](#)
- 6.del - [TUKAJ](#)

Zajel je sapo in nadaljeval direktno proti novemu odkritju. Ironično, kot je morda izgledalo, se mu je tokrat sreča nasmehnila vzporedno z novim dnevom. Pa kaj, če bo odkorakal direktno v zasedo, si je mislil. Njega je zanimala samo odpravitev te pekoče bolečine, ki se je razlegala po njegovem zasušenem grlu. Z berglo je avanturistično zatolkel po travniku in si začel prešerno žvižgati. Bolj, kot se je objektu bližal, bolj so se drevesa začela odmikati z njegovega zornega polja. Razgrnil se je pogled na obširno obcestno počivališče, ki so ga sestavljali park, črpalka s trgovino in parkirišče. Korak za korakom je vztrajal in že čez nekaj minut se je povzpel v notranjost ograjenega območja, kjer se je usedel na klopcu. V parku je bilo samo nekaj družin, ki so uživale v svojem postanku. Mulci so se mlatili med sabo in se žogali, njihovi starši pa postopali okrog. Ob lesenih mizicah za piknike je zagledal fontanico, ki je točila pitno vodo.

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 30 Marec 2010 15:39

Odšepal je do nje, si umil obraz, nato pa popil kamelje količine tekočinske rezerve. Niti za trenutek ni uspel uživati v potešitvi biološke potrebe, ko mu je v glavo priletela žoga. Opotekel se je, nato pa se obrnil v smer, od koder ga je zadelo. Njegove oči so se usmerile v kratkohlačnega paglavca, ki se mu je nagajivo rogal in ga ozmerjal s klošarjem. K njemu je pristopil nek moški, ki je verjetno bil njegov očka, in mu s trepljaji po glavi dal vedeti, kako ponosen je nanj. Najraje bi šel do njiju in obema eno prisolil, a še preden je to storil, je razmislil o svoji situaciji in obstal na mestu. Tokrat bo treba požreti sramoto, saj ni bil ravno v formi za riniti v težave. Ko je že bil tukaj, se je še očedil, kolikor se je očediti pač dalo, nato pa hitro odšepal stran. Še vedno mu je krulilo v trebuhu, sendviče pa so prodajali kar v sosednji zgradbi. Skrbelo ga je, da ne bi zašel v past. Pa tudi njegov izgled ni bil ravno na nivoju, čeprav je s sebe odstranil listje, ki je že viselo z njega. Še vedno je bil blaten in brez pravega načrta, kaj bi storil sam s sabo. Zadeva bi bila dosti lažja, če bi imel avto, ki ga je bil primoran pustiti za sabo. Iz žepa je vzel denarnico, preštel preostalo gotovino, nato pa se odmajal proti bankomatu, ki je sameval na steni. Vedel je, da ga je do sedaj posnela že vsaj ena kamera, tako da ne bi bilo presenetljivo, če bi se v roku pol ure nad njega začeli zgrinjati možje v modrem. Odtipkal je svojo štirimestno cifro, izbral med možnostmi, ki mu jih je avtomat ponujal, potem pa čakal. Nekaj je mlelo sem in tja, potem pa se ustavilo. Ker gotovine še vedno ni bilo iz reže, je pogledal, kaj bi lahko bilo narobe. Na ekranu je pisalo, da operacija ni izvedljiva, ker je račun blokiran.

Preklinjajoče je boksnil v ekran in odšel. Pametno od njih... bistveno lažje ga bo aretirati, če mu zaprejo dostop do denarja. Glede na ukrepe izvedene proti njemu v roku enega samega dneva, ga je spreletel srh. „Pa menda ga ja nisem ubil?“ se je vprašal. Po poročilih so kazali zgolj škodo, ki je nastala med njegovim pobegom, ne pa tudi direktorja, za katerega so samo omenili, da je bil hospitaliziran. Ker jih ni do konca pogledal, so vprašanja ostala na stežaj odprta. Morda so ga skupili sodelavci, ki jih je s hitrim zagonom avtomobila prevrgel. Sigurno ga niso lovili samo zaradi nekaj kosov polomljenega povišstva in manjše materialne škode. Bolj, kot je razmišljal, bolj mu je krulilo v želodcu. Strto je pogledal proti trgovini, zavzdihnil, nato pa pogled umaknil proč. Dosti preveč tvegano bi bilo, zato je bil primoran poiskati alternativo. Ker je šlo za relativno odprt prostor, se ga je dalo na trenutni lokaciji videti in razpoznati tudi od daleč, zato je odšepal v smeri parka in se potuhnil v grmovje. Vedel je, da časa ni več dosti in da se mora kar hitro pobrati od tod, če noče končati za rešetkami. Ne, treba je zapustiti državo, drugače ne bo nikoli več varen. Vprašanje je samo eno... kako? Ne samo, da je bil sestradan kot pes, bil je še napol imobiliziran. Avto odpade, saj so ga zdaj verjetno že zasegli. Javni prevoz? Kar ne... to bi bila verjetno najhitrejša pot do zapahov. Tudi, če ne bi bil poškodovan, bi peš trajalo predolgo. Kaj torej? Pogledal je na parkirišče. Tam je počivalo na tone raznobarnih vozil, ki so kar prosile po tem, da jih nekdo sune. To bi bilo tudi razmeroma lahko izvedljivo, če ne bi bil tako neroden. Treba je praktično zgolj razbiti okno in od znotraj odpreti vrata. A to je bilo tudi vse, kar je znal... tak mojster, da bi avto pognal brez ključa, pač ni bil. Zato se je razgledoval dalje. Morda je kdo na klopci pustil torbico s ključi, medtem ko je šel na stranišče? Malo se je premaknil, da bi videl bolje. A ničesar ni bilo na spregledu.

„Počakaj!“ je vzkliknil v brk. Čisto na obrobju parka je bila mizica, na njej pa je stala oranžna torba. Pogledal je levo, desno, nato spet levo, potem pa kot kak zajec planil iz grmovja. Vrnil se je s torbo presenečenja, iz katere je v zavetju svojega grmičevja začel stresati vsebino. Pa poglejmo... plastenka s sokom... zavoj robčkov... avtokarta... malica... beležka... mentolovi

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 30 Marec 2010 15:39

bonboni in majhen črni žakelj s kovanci. Nobenih ključev torej. Odprl je še žakelj, vendar je tudi tukaj našel le pogojno uporaben drobiž. Skomignil je z rameni in zobe zasadil v sendvič, ki ga je hitro spravil iz plastične ovojnice. Seveda tudi - nič kaj manj urno - v želodec. Vsaj lačen ne bo, če že drugega ne... njegova kraja ni bila zaman. Že dolgo ni užival v tako majhnih stvareh, kot je navaden obrok. Bilo je, kot bi za trenutek stopil v nebesa. Nazadnje, ko je jedel, je imel vsaj hrane v izobilju. Takrat niti utegnil ni opaziti, kako zelo dobra je. Obrisal si je usta, nato pa jih osvežil še s požirkom soka. Zbistrenih misli se je še enkrat razgledal po parkirišču, njegov pogled pa je obstal na velikem modrem tovornjaku. Kaj bi tovornjak takega kalibra sploh počel tukaj, če ne bi šlo za eno temeljnih transportnih poti? Razgrnil je od prej pridobljen zemljevid. Čeprav ni točno vedel, kje sploh je, se je spomnil, kje je v svojem velikem pobegu vstopil na avtocesto. S prstom je sledil črti, nato pa ugotovil, da mora zdaj biti vsaj na polovici poti do pristanišča. Kar bi mu nudilo enkratno priložnost za zaključek tega, kar je začel! Zdaj je bilo treba ugotoviti samo še to, če je tovornjak res namenjen na zeleno destinacijo. Iz torbe je vzel, kar je bilo pač koristnega, preostanek pa pustil v grmovju. Odpravil se je proti parkirišču. Na poti do tovornjaka ni zasledil nobenega, za katerega bi lahko rekel, da je lastnik vozila. Zato je stopil bližje in natančneje pogledal napis na njem. Šlo je za znamko, ki je povezana z distribucijo mesa. Čisto možno je torej bilo, da ga tudi izvažajo!

Brez, da bi imel čas za nadaljnji razmislek, je stopil proti zadnjim vratom. Voznik se lahko vsako minuto vrne, zato je moral priti noter, preden ga kdo opazi. Prijel je za kljuko in močno potegnil, a vrata niso niti trznila. Trenutek zatem je zaslišal odmevajoč zvok, ki je prihajal nekje od zadaj. Karseda močno je spominjal na tistega, ki ga oddajajo sirene. V upanju, da je samo paranoičen, je počakal še trenutek. Videl je, da z vrat visi železna ključavnica. Zvok se je začel stopnjevati. Panično je pogledal, če je morda odklenjena, a brez uspeha. Oba zatiča sta sedela v jamicah.

Postavil se je na eno nogo, z obema rokama dvignil berglo in tresnil po njej. Odložil jo je in pogledal od blizu... ključavnica je zdržala.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).